

Efter disse Loves Forkastelse har Ministeriet jo havt et Hverv til at indstille Udgifterne; Ministeriet har Nar efter Nar forsøgt at opfylde dette Hverv, men det kunde jo ske. Maaſte vi, naar den ærede Minister faar Ordet, faa at høre, om det vil ske. Hvis det var Ministeriets Tanke nu at ende disse Udgifter, saa kunde jeg ønske med det samme at rette et Spørgsmaal til den ærede Justitsminister, som jeg tidligere har rettet til ham uden at faa det besvaret, nemlig, om han saa ikke saamtidig kunde finde det betimeligt at indstille det Provisorium, han oprettholder mod Pressefriheden her i Danmark. Det maa synes mig og synes mange at være høist overflødigt at holde en Partilov oppe mod Ordskiftets Frihed her i Landet, naar vi have den almindelige Lovgivning, som vi have, og naar vi have Dommere, der ere saaledes bestafne, som vore Dommere ere. Den almindelige Lovgivning mod Pressen her i Landet er jo af en saadan Bestaffenhed, at den aabner Vej til og ligesom indbyder til et formeligt System af Whadring og Udpresning overfor Pressen, som ethvert Individ kan tillade sig under Beskyttelse af Loven uden derved at synke i Medborgeres Nægtelse. Samtidig dermed er Loven affattiet saaledes, at den i meget ringe Grad opfylder den Hovedfordring, der maa stilles til en Lov, nemlig, at den afgiver et betryggende Værn mod Dommervillaarlighed, fordi Loven er saa elastisk, at den saa at sige slet ingen Grænse giver, og navnlig ingen Bom sætter for den Risiko, der altid og navnlig under spændte politiske Forhold er for, at Dommeren bliver greben af den almindelige Aand, som kan være i den Kreds, hvortil han hører. Jeg siger: naar vi have en almindelig Lovgivning af den Bestaffenhed, som vi have, og Dommere af den Bestaffenhed, som vi have, kunde det synes at være i høj Grad overflødigt at holde yderligere provisoriske Foranstaltninger oppe og yderligere forhutte vor allerede tilstrækkelig forhuttede Presselovgivning. Som sagt, hverken Krigsudgifterne eller de provisoriske Love indeholde i og for sig nogen tilstrækkelig Hjemmel til at sige, at Ministeriet har forelagt et Finansloovforſlag, som det maatte vide umulig kunde blive til Lov. Der er imidlertid andre Bevillinger, hvorom jeg tror det maa siges. Jeg sigter herved til

Forſlaget om Frilageret og Forſlaget om Middegrundsførtet. Begge disse Forſlag — jeg tror, det er de eneste, hvorom det gælder — fremtræde som andet Bidrag til Foranstaltninger, som Ministeriet allerede har begyndt at udføre, efter at de være forkastede her i Tinget. Det er Foranstaltninger, som ikke kunne vedtages, og som Ministeriet maa vide ikke kunne vedtages, og det er Foranstaltninger, som Ministeriet heller ikke kan lade falde saamtidig med, at det vedbliver at være Ministerium. Om disse Forſlag tror jeg, man maa sige, at de ere af den Bestaffenhed, at det Ministerium, der forelægger Finansloovforſlaget med flige Positioner paa, har paataget sig det fulde Ansvar for, at der ingen Finanslov bliver, og har fra første Haand gjort Finansloven umulig. For Middegrundsførtets Vedkommende er der jo endnu en ny, en yderligere Udvikling, som ogsaa blev fremhævet af den foregaaende ærede Taler, nemlig at det fastlaar en Tilstand ikke for et enkelt Nar, men for en vis Fremtid. For Frilagerets Vedkommende tror jeg ogsaa, der er Grund til at fremhæve den Ejendommelighed, som ligger i Bestaffenheden af dette Arbejde, da det er udført. Det er ikke noget nyt, at Bygninger og flige Foranstaltninger udføres uden dette Tings Samtykke, men det er i det sidste Nar og under den Politik, der har været ført i Folketinget, dog noget uventet og noget særligt. Jeg læste i et Højreblad kort Tid efter, at denne Foranstaltning var sat i Værk af den højtærede Konsejlspræsident, at det var en Cadeau til Handelsstanden i Kjøbenhavn. Jeg har under Haanden hørt, at en saadan Cadeau vilde være særdeles heldig og betimelig i et Nar, hvor der var Landstingsvalg. Imidlertid er det jo for Ministeriets Vedkommende heldigt, at vi her alle kunne gaa ud fra, at en saadan Tanke har ligget uendelig fjernt fra Ministeriets, fra den ærede Konsejlspræsidents Forestilling om denne Foranstaltning; thi hvis det ikke var Tilfældet, vilde Ministeriet jo have lidt en uværdig og meget stor Skuffelse. Vi have jo, siden Frilageret kom, havt Landstingsvalg, og det ses ikke, saa vidt jeg kan se, at dette Paktus har i nogen særlig Grad virket i Højresagens Interesse. Ikke en Gang for Handelsstandens Vedkommende synes mig, at der har været nogen paa-